

Bene Zoltán

SZÁNALOM

2019-07-02 | NOVELLA

Először is pokróc volt. A modorát illetően.

Másodszor túlságosan nagy. A termetére nézvést. És ahhoz képest, hogy idősödő nő.

Arrogánsan, mindenkinél egy fejjel magasabbról válaszolgatott a kérdésekre. Nem túl kellemes kombináció. Félelmet kelt.

– Ezért kellett elbocsátani? – kérdezte a lány enyhe szemrehányással a hangjában.

– Megjiedtek tőle a gyerekek, elriadnak tőlünk a szülők – válaszolt a férfi. – Nem elég?

De, elég, gondolta a lány.

Pár napja dolgozott csak a korosodó asszonnyal. Szinte semmit nem tudott róla. Bár, ha őszinte akart lenni magához, kevesekről tudott bármit is.

– Miért kellett elengedni? – suttogta az asszony előző nap reggelén, könnyeivel küzdve, a telefonba. És a lány legalább tízszer fültanúja volt ennek a kétségbeesett kérdésnek. Akaratlanul. Az asszony a jobb kezével a füléhez szorította a készüléket, a bal tenyerével eltakarta a száját. – Miért kellett elengedni? – nyögte újra és újra.

A lány úgy tett, mintha nem hallott volna semmit. Úgy tett, mintha nem vette volna észre, hogy baj van. Segíteni úgyse tud, köze úgysincs hozzá. Már óvodás korában sziszegve küldték el a fenébe, amikor vigasztalni próbálta az egyik társát. (Közöd?, kérdezték. És a válasz is készen állt: mint eszöd!) Később is többször szembesült azzal, hogy semmihez nincs köze, törődni legfeljebb a maga dolgával törődhet.

– Miért kellett elengedni? – az asszony hangja kétségbeesetten csengett.

Milyen fájdalmasan rímel erre, gondolta a lány később, hogy ezért kellett elbocsátani...?

(És, szögezte le magában, igen, ezért.)

Azon a délutánon nem tudta nem meghallani az irodából kiszűrődő dühödt szóváltást. Az idősödő nő, aki sápadt arccal, vörös szemmel végigcsinálta a napot, gondosan becsukta maga után az iroda ajtaját. A kiabálás határát súroló emelt hang még ott visszhangzott halványan a falak között. A lány figyelte a nőt, akiről jóformán azt sem tudta, hogy hívják, mindössze a keresztnévét ismerte. Nem nézett sehová, egyenesen a kijáratnak vette az irányt. A lány megkísérelte megérinteni a vállát. Az ujj hegyével el is érte. A kipirult arcból a düh és a megaláztatás vizenyőjében ázó tekintet meredt rá. Ez megdöbbenetette. Mintha pörölyvel csaptak volna a halántékára. Szólni sem tudott, csak a távozó nő után meredt.

És bár semmi köze nem volt hozzá, mégsem állhatta meg, hogy be ne kopogjon az irodába, és el ne mondja annak a férfinak, amit tud. A férfi ott ült egész nap, néha fogadta a szülőket, és óránként kijött ellenőrizni, hogy rendben megy-e minden. A lány elmesélte neki, mit hallott reggel. Közben próbált a szemébe nézni. Ami soha

nem sikerült még, amióta neki dolgozott (nem régóta, persze). Igaz, akadtak jópáran, akiket sokkal régebb óta ismert, mégse nézett soha a szemükbe. A férfi az íróasztala mögött ült, a laptopja monitorját figyelte.

– Talán az unokájával történt valami – sorolta a lány. – Tegnap este baleset volt a gyerektáborban, a folyó partján. Mi van, ha az unokája ott nyaralt...?

A férfi enyhén felé fordította a fejét. Már-már úgy tűnt, mintha figyelne a szavaira.

– Ha baleset érte az unokáját – szólt kimérten –, nem kellett volna bejönnie. Van szabadsága.

– Éppenséggel van... – próbálkozott a lány.

– Derítse ki, mi volt! – vágott a szavába a férfi.

– Szerintem reggel tudta csak meg, és nem mert, vagy nem tudott... – magyarázkodott a lány.

– Ez engem nem érdekel – a férfi elhárító mozdulatot tett. – De ha balesetről van szó, szemet hunyok. Rajtam ne csámcsogjon senki – és megadta az asszony elérhetőségeit.

A lány még aznap este fölkereste. Nem jutott be a lakásába, hiába nyomta a csengőt. Pedig otthon volt, hallotta a neszeket. Végül a szomszéd unta meg, hogy ott matat a folyosón. Beszédbe elegyedett vele. Kiderítette, amit kell. És már nem volt visszaút.

– A macskája – számolt be az irodában, másnap.

A fejét lehajtotta, miközben beszélt, a padlót vizslatta.

– A húga nála lakik néhány napja. Azt állította, megsajnálta a macskát, hogy nem mehet ki a szabadba, ezért egy kicsit kivitte. A cica megijedt a szomszéd bulldogjától, menekülőre fogta, azóta se látták.

A férfi a fejét csóválta.

– Pedig a macskák tényleg jól elvannak a lakásban – a lány hangja egyre erőtlenebb volt –, nincs szükségük arra, hogy kint mászkáljanak.

– Ez engem hidegen hagy – tárta szét a kezét a férfi. – Lehet, hogy nincs is unokája.

– Lehet – hagyta rá a lány, és elindult kifelé.

A keze már a kilincsen volt, de nem tudta lenyomni.

– Ezért kell elbocsátani? – a hangja hirtelen éles lett, akár a fűszál. – Mert elveszítette a társát? És gyászol? És nem mert magától szabadnapot kérni, mert tudta...?

– Mi közöm hozzá? És mi köze van hozzá magának? Különben is, csak egy macskáról beszélünk – hallotta a háta mögül. – Szánalmas.

A lány nem ellenkezett. Lenyomta a kilincset.

– És ez egy gyerekmegőrző, basszus – támasztotta a homlokát a hideg csempének a mellékhelyiségekhez vezető folyosón. Megfájdult a feje.

– A gyerekzsivajtól – mosolygott az ismerős apukára –, csak a gyerekzsivajtól.

Nem tudta eldönteni, az apuka együttérzőn vagy rosszállón néz rá, ezért inkább hozzátette:

– Tudom, szánalmas.

kép | Mordecai Ardon művei